

Formanden: Jeg skal da afbryde Forhandlingerne. Mødet optages igen i Aften Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Mødet udsat Kl. 4.

Mødet genoptoges Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

N. P. Jensen: I Tilslutning til de Bemærkninger, jeg i Eftermiddags gjorde til de to ærede Repræsentanter for Højre og Socialdemokratiet her i Salen, ønsker jeg at udtale, at saa vidt jeg har forstaaet af den hidtil førte Debat, staa de to Partier endnu i en vis Forstand og tælle paa Knapperne: Skal — skal ikke, skal — skal ikke. Skulle de stemme for, eller skulle de stemme imod dette Forslag? Jeg har Indtrykket af, at de endnu ikke rigtig have taget Standpunkt i saa Henseende. Vender jeg mig derimod til Repræsentanten for Folketingets Venstre, det ærede Medlem for Sorø Amts 1ste Valgkreds (Zahle), maa jeg indrømme ham, at hans Standpunkt er klart. Efter Fortrykket Spalte 2694 siger han efter at have givet en Begrundelse, som jeg senere skal komme tilbage til: „Derfor maa jeg i Realiteten bestemt være imod Udvidelsen.“ Og det ærede Medlem siger videre Spalte 2697: „Jeg maa derfor paa det bestemteste fraraade dette Ting at gaa med til at godkende denne Udvidelse til Nibe og Fredericia Banker.“ Som sagt, det er et klart Standpunkt, selv om det er et Standpunkt, der, saa vidt jeg kan se, er noget nær i diametral Modsætning til det, man havde Grund til at vente af det ærede Medlem.

Jeg skal minde om det ærede Medlems Stilling, da vi havde Bankgarantiloven til første Behandling her i Tinget i Fjor den 13. Februar. Det, jeg henlyder til, findes i Tidenden fra i Fjor Spalte 4152. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linier. Det ærede Medlem siger der: „Men selv om den foreliggende Krise skulde indskrænke sig til en Bankkrise, saa er der dog ingen Tvivl om, at den er tilstrækkelig alvorlig og omfattende til at begrunde, at Staten skrider ind, og allerede i det første Møde, som den højtærede Finans-

minister havde med Finansudvalget i Fredags Aften, tillod jeg mig ogsaa at tilraade, at Staten greb ind, hvis det skulde vise sig, at Krisen bredte sig ud over Grund-ejersbank-Kalamiteten og blev mere omfattende. Jeg kan derfor heller ikke andet end billige, at Finansministeren i Søndags sammen med de store Banker iværksatte en Foranstaltning, som forhaabentlig vil vise sig at være i Stand til at skabe Ro paa vort Pengemarked.“ Der siges to Ting i det, jeg her læste op. Der siges, at det ærede Medlem billiger den Foranstaltning, Finansministeren i Søndags traf sammen med de fem store Bankers Direktører. Den Foranstaltning, der her sigtes til, og som altsaa har faaet det ærede Medlems positive Billigelse, er netop den samme, som jeg i Eftermiddags henviste til, da jeg gjorde opmærksom paa, at den Overenskomst, der forelaa, i Virkeligheden var anerkendt som stiltiende Grundlag for Bankgarantiloven af 15. Februar. Det er den Overenskomst, hvori der staaar, at „Komiteen træffer i øvrigt i det hele de Bestemmelser, den maatte anse for hensigtsmæssige til atter at tilvejebringe Ro og Tillid paa Pengemarkedet“. Altsaa, det ærede Medlem har positivt i Fjor udtalt sin Billigelse af og sin Tilslutning til dette Punkt. Det forekommer mig derefter ikke at være fuldstændig *fair trade*, naar det ærede Medlem nu i saa høj Grad angriber Bankkomiteen, fordi den har gjort det Skridt, der er gjort med Hensyn til Nibe og Fredericia Banker. Thi det er gjort netop for at skaffe Ro paa Pengemarkedet. Og det er faktisk, at vi have faaet Ro paa Pengemarkedet.

Men der staaar mere i det Stykke, jeg læste op. Der staaar nemlig, at det ærede Medlem i Fjor siger, at han allerede i det første Møde, som Finansministeren havde med Finansudvalget Fredag Aften, tillod sig at tilraade, at Staten greb ind, hvis det skulde vise sig nødvendigt at gaa videre. Jeg maa sige, at jeg forstaaar slet ikke, hvorledes det ærede Medlem efter den Udtalelse i Fjor kan staa paa det Standpunkt, hvorpaa han staaar i Aar. Det ser næsten ud, som om det ærede Medlem kunde have Lyst til at indtage et Standpunkt, der tillod, at han overfor Folk, som han muligvis kunde komme sammen med, og som ønskede Bankgarantien udvidet, kunde sige: Ja, jeg var ogsaa i Fjor, da det var paa Tale, den første til at pege paa det ønskelige i denne Udvidelse, og saa overfor Folk, der ikke ønskede dette, kunde sige: Jeg var den første til at